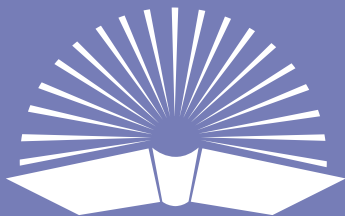




myShliach
מהלקה לדוברי עברית



חברותא

חומר לימוד שבועי



פרשת
ויגש

myshliach.net

ויגש

לקו"ש חלק ג' מתורגם ללה"ק

בהם רק מפעם לפעם (שכן כשנפגשים עם מישהו או משהו אין זה מקרה ח"ו, אלא בהשגחה פרטית, כי "יש מנהיג לבירה"²⁰, ומלמעלה מזמינים לו כל הדברים שהוא צריך לברר ולהעלות לקדושה), כדי לעשות מהם "כלי כסף וכלי זהב", שיוסיפו וייכללו בעבודה של אהבה (כסף) ויראה (זהב).

ו. יש טוענים: מה לי ולגלות! למה לי לעסוק בעניני גלות, מוחל אני ומוותר על הרכוש גדול, על העילוי שיהיה לנשמתני על ידי בירור הניצוצות, ובלבד שלא אצטרך להתייגע בגלות, חושך כפול ומכופל, בענינים גשמיים וחומרים; מוטב שאסתגר בד' אמות של תורה ותפילה.
עליהם לדעת:

א) כשאינם ממלאים בשלימות את העבודה המוטלת עליהם, נותרת נשמתם בגלות, טענתם שישתגרו בד' אמות של תורה ותפלה ולא יתעסקו עם הגלות, שייכת רק לגבי "כוחותם הגלויים", אבל עצם הנשמה הרי נמצאת עדיין בגלות יחד עם הניצוצות שעליה לברר. שכן הכוחות הגלויים הנמצאים בקדושה אינם הוכחה על העצם²¹. התבוננות אפילו קלה בזה, תביא אותו לעסוק בעבודת הבירורים השייכת לו, כי "וכל אשר לאיש יתן

ה. ענין זה של גלות מצרים ויציאת מצרים הוא הוראה עבורנו בגלות האחרון, כי גלות מצרים היא שורש לכל הגלויות¹⁷.

כוונת הגלות אינה רק עונש לחטאים ועוונות, אלא כוונתה ותכליתה היא בירור הניצוצות. כפי שתורת החסידות מבארת את מאמר רז"ל¹⁸ "לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים", "גרים" הם ניצוצות הקדושה שבתוך הדברים הגשמיים. על כן יש לדעת כי "העבודה" צריכה להיות – "ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה": "אשה" מרמזת לנשמה¹⁹, ובא אליה הציווי מהקב"ה, שלא רק היא בעצמה צריכה לצאת מהגלות, כי אם "ושאלה משכנתה ומגרת ביתה", עליה ליטול עמה את ניצוצות הקדושה הנמצאים בגוף ונפש הבהמית ובחלקה בעולם.

"שכנתה" מסמלת את הענינים שבאים עמם במגע רק מפעם לפעם (כשכן שאין נפגשים עמו תדיר); "גרת ביתה", הם הענינים שנמצאים עמו בתמידות (כאדם שדרים עמו ביחד באותו בית). והציווי הוא, שצריך להוציא מהגלות לא רק את הניצוצות מדברים שעוסקים בהם תמיד ("מגרת ביתה"), כי אם גם את הניצוצות הנמצאים בדברים שנתקל

יוסף היתה במדריגה כה נעלית, שיעקב אמר עליו: "רב עוד יוסף בני חי", גם לפי רוח הבנתו של יעקב אבינו היה יוסף בבחינת "חי"²⁷, עד שהדבר הביא ל"ותחי רוח יעקב אביהם – שרתה עליו שכינה"²⁸.

ח. ידוע²⁹ ההבדל בין דרגת יוסף לבין דרגת יעקב והשבטים: יעקב אבינו (וכך גם האבות אברהם ויצחק) והשבטים התנזרו מעולם הזה. ולכן בחרו להיות "רועי צאן" כדי למעט ככל האפשר ממגע עם עניני עולם הזה, העלולים להפריע לתורה ועבודה. מה שאין כן יוסף לא היה רועה צאן כבר מנעוריו; גם כשנמכר לעבד במצרים היה עסוק בנהול עסקיו של פוטיפר, כמו שכתוב³⁰: "ויבא הביתה לעשות מלאכתו" – ומתרגם אונקלוס: "למבדק בכתבי חושבנא", שניהל את החשבונות, שבכלל הרי זו טרדה גדולה; ובמיוחד לאחר מכן, כשנעשה משנה למלך והנהיג את כל ממלכת מצרים, עד כדי כך³¹ ש"על פיך ישק כל עמי גו'. ומבלעדיך לא ירים איש וגו'", שפיקח על כל אחד בכל הארץ, ואם כן הרי היה עסוק מאד בעניני מצרים – ועם כל זה לא הפריע לו כלל להיות בה בשעה בתכלית הדבקות באלקות.

זאת אומרת, שאצל יוסף האירה בגלוי דרגת האלקות שהיא למעלה מלהיות מקור לעולמות, שלגביה אין העולם תופס מקום כלל, ובמילא אין שייך לומר שהענינים והטרדות שבעולם יעסיקו אותו ויבלבלו את דביקותו באלקות. אף שגם אצל האבות והשבטים האיר אלקות בגילוי, אבל היתה זו דרגא באלקות המתלבשת בעולם, ומובן שהעולם תופס בה מקום. ולכן היו "רועי צאן",

בעד נפשו"²², וכל שכן בעד העצם שלו.

ב) אפילו אם היה יכול לצאת מהגלות, ולהגיע למדריגות גבוהות מאד מבלי שיעסוק בתפקידו בעבודת הבירורים – מה יועילו לו כל העילויים, ואילו עילויים הם, אם הוא עושה היפך רצון העליון שהוא ורצונו אחד¹⁶.

וזוהי ההוראה מגלות ויציאת מצרים: ה"עבודה" צריכה להיות בהתעסקות עם העולם; לברר את הניצוצות שבגלות – "וינצלו את מצרים, כמצודה שאין בה דגן כמצולה שאין בה דגים"⁶, וללכת יחד עמהם לקבל פני

ז. על הפסוק "ואת יהודה שלח לפניו להורות לפניו גשנה" אומר רש"י בשם המדרש²³: "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה". מכאן רואים אנו, שכאשר יהודי צריך ללכת למדינה חדשה, צריך הוא לכל לראש לדאוג, עוד לפני הליכתו לשם, שיהיה באותה מדינה מקום של תורה, כי התורה היא כל קיומו וחיייו של האדם.

אלא שצריך להבין:

לשם מה היה צריך יעקב לשלוח שליח מיוחד, את יהודה, למצרים, לתקן שם מקום תורה – הרי עוד לפני זה היה יוסף שם ויכול היה איפוא לתקן בית תלמוד על ידי יוסף, ועוד ועיקר: על פי מרז"ל²⁴ מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם כו' אברהם כו' יצחק כו' יעקב כו' – ומן הסתם היה כן גם אצל יוסף. ובפרט לפי פירוש רז"ל²⁵ על הפסוק "כי בן זקונים הוא לו" שיעקב מסר ליוסף כל מה שלמד. וכן על הפסוק²⁶ "זירא את העגלות", שיוסף נתן סימן ליעקב על הלכות עגלה ערופה שלמד עמו יעקב; והרי הנהגתו של

לפרנס את בני-ביתו, לא יהיה טרוד כל-כך, כמו למשל עשיר גדול שאינו צריך להתייגע לפרנסה, – הרי מאחר שרובץ עליו בכל זאת עול פרנסת בני הבית, אין לו את מעלת לימוד התורה כפי שהיא לפני הנישואין ומיד לאחריה.

זהו גם הטעם³⁶ שהלויים – שכל עבודתם היתה בבית המקדש וללמד תורה – לא היה להם חלק ונחלה בארץ ישראל. שכן אילו היה עליהם להתעסק עם דברים צדדיים, של נחלה, באיזה אופן שהוא, היה הדבר מפריע לשלימות עבודתם. כך גם עתה, לאחר שחרב בית המקדש, "ואין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד"³⁷, הרי אלו המבקשים לעשות את עבודת בית המקדש (ד' אמות של הלכה) אין להם לעסוק בענינים צדדיים מלבד לימוד התורה; "תורתם" צריכה להיות "אומנתם" וכלשון הרמב"ם³⁶: לוי.. הובדל לעבוד את ה' כו' לפיכך הובדלו מדרכי העולם כו' ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו כו'.

י. לפי כל הנ"ל יובן מדוע היה צריך יעקב לשלוח את יהודה לתקן בית תלמוד במצרים, ולא הסתפק בלימוד התורה של יוסף. נכון, אמנם היה יוסף הצדיק תמיד מאוחד ודבוק בתכלית עם הקב"ה, אין זה אלא, עילוי הנוגע לנשמתו שלו. אבל בנוגע ללימוד התורה, הרי עקב עניניו השונים של מושל בכל ארץ מצרים, של וילקט יוסף וכו' – כנ"ל בארוכה – לא היה יכול לימודו להיות באופן של תכלית שלימות "תורתו אומנתו", כאמור. לפיכך, אף שאצל יוסף עצמו לא היה פגם ח"ו – אבל

והתנזרו מטרדות העולם כדי שעניני העולם לא יבלבלו להתקשרותם ודבקותם התמידית בהקב"ה. אבל אצל יוסף האירה מדריגה כה עליונה של אלקות שהיא למעלה מהעולם ופועלת בו בבחינת "סובב", ולכן היה מסוגל להיות עסוק בטרדות העולם ואף על פי כן לא יבלבלוהו מתכלית דבקותו באלקות.

ט. עילוי זה של מדריגת יוסף – שגם בהיותו עוסק "בכתבי דחושבנא" וטרדות העולם היה בתכלית הדביקות באלקות – הרי זה בנוגע למעלת נשמתו, אבל לגבי לימוד התורה, שעל האדם הלומד להיות מאוחד עם התורה³², חייב להיות "תורתו אומנתו", שכל עסקו יהיה רק בתורה. ולכן כשהוא מתעסק בנוסף לתורה גם בדברים אחרים, אף שהם על פי תורה, וגם אז הוא מרכבה לאלקות, הרי חסר בתכלית היחוד של האדם עם התורה. התאחדות מוחלטת יכולה להיות רק כש"תורתו אומנתו" ואין לו עסק כלל עם דברים אחרים, אפילו ענינים שעל פי תורה³³.

כמו שאמר אביי³⁴, שכאשר היה צריך לעשות אפילו עבודה קלה עבור "אם" (האשה האומנת) שלו, גרם לו הדבר בלבול בלימוד התורה.

יתרה מזו מצינו בהלכות תלמוד תורה לאדמו"ר הזקן³⁵: הוא מחלק שם בין אופן לימוד התורה לפני הנישואין – וכן שנים-שלוש שנות לימודיו לאחר הנישואין, "בטרם יוליד בנים הרבה", שיכול אז ללמוד תורה ללא טרדות רבות – לבין הלימוד מאוחר יותר, כשיש עליו עול הפרנסה, "רחיים על צוארו", אף שלכאורה יתכן שגם מאוחר יותר, כשצריך

התורה, כמאמר רז"ל⁴⁰: "כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו", שתורה ללא גמילות חסדים אינה מספיקה – שלכן דרשו רבותינו שגם תלמידי הישיבות יעסקו בהפצת מעיינות החסידות בפרט והפצת היהדות בכלל – צריכה עבודה זו של גמילות חסדים להיות באופן כזה שלא ינתק אותם מהתאחדותם עם התורה, אלא אדרבה – כדי שתורתם תהיה כדבעי. ועל ידי לימוד התורה באופן זה יש ויהיה קיום לעולם.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

לצורך העולם וקיומו, (שהתורה היא ראשונה משלושה העמודים עליהם העולם עומד)³⁸, שלח יעקב את יהודה (שהיה רועה צאן, פרוש מהעולם), להקים במצרים ישיבה ובית תלמוד שבו לא יהיה ללומדי התורה עסק כלל עם ענינים אחרים – נעלים ככל שיהיו, גם באופן של מרכבה³⁹ – אלא שכל עסקם יהיה רק בתורה בלבד.

יא. תורה והוראותיה הן לכל דור: על תלמידי הישיבות לדעת שענינם הוא תורה בלבד, ולדברים אחרים אין להם כל שייכות. גם עבודת גמילות חסדים הנדרשת לשם לימוד

ויגש

מתורגם ללה"ק

כַּאֲשֶׁר הִלְכוּ אֲחֵי יוֹסֵף לְבִשֵׁר לְאֲבֵיהֶם שְׂמֻצָּאוֹ אֶת יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם, שָׁלַח יוֹסֵף עִם אָחָיו עֲגֻלוֹת לְאֲבָיו. מִסֵּפֶר בְּפָרְשָׁתֵנוּ: "וַיֵּרָא (יַעֲקֹב) אֶת הָעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר שָׁלַח לוֹ יוֹסֵף וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבֵיהֶם". בַּמִּדְרָשׁ מְבֹאָר שֶׁהָעֲגֻלוֹת הֵיוּ סִימָן לַיַּעֲקֹב כְּדֵי שְׂיֵאֱמִין שִׁיּוֹסֵף אָכֵן חַי. בְּשָׁלְחוֹ אֶת הָעֲגֻלוֹת רָמַז יוֹסֵף לְאֲבָיו: כַּאֲשֶׁר פָּרַשְׁתִּי מִמֶּךָ לְמִדְנֹו פָּרַשְׁתִּי עֲגֻלָּה עֲרוּפָה.

כַּאֲשֶׁר רוֹאֵה יַעֲקֹב אֶת הָעֲגֻלוֹת הוּא קוֹלֵט אֶת הַסִּימָן וְאוֹמֵר: "עוֹד יוֹסֵף בְּנֵי חַי". יַעֲקֹב נוֹכַח לְדַעַת שִׁיּוֹסֵף לֹא רַק חַי חַיִּים גְּשָׁמִיִּים, אֲלָא הוּא נוֹתֵר בְּצַדִּיקוּתוֹ. לְמִרוֹת כָּל הַקְּשָׁיִים יוֹסֵף נִשְׂאָר "בְּנֵי" – חַיִּיו מִתְּאִימִים לְבֵן שֶׁל יַעֲקֹב.

לְפִי פְּשׁוּטֵם שֶׁל הַדְּבָרִים, אִם אַחֲרֵי שָׁנִים רַבּוֹת כָּל־כָּף, לְאַחַר שֶׁעֲבַר יוֹסֵף תְּלָאוֹת רַבּוֹת, הוּא זוֹכֵר מַה לָּמַד בַּתּוֹרָה לְפָנָיו שִׁיִּצָּא מֵאֲבָיו, הֵרִי שֶׁהַדְּבָרִים שֶׁלָּמַד חֲקוּקִים בְּזִכְרוֹנוֹ וְשִׁמּוּרִים בְּלִבּוֹ, דָּבָר הַמַּעֲיֵד עַל אֲרַח חַיָּיו, שֶׁנִּשְׂאָר כְּפִי שֶׁהָיָה בְּבֵית אָבִיו. כָּל פֶּרֶט בְּמַעֲשֵׂי הָאָבוֹת הוּא מְדִיק בַּתְּכֵלִית. בְּרוּר שִׁישׁ קָשֶׁר בֵּין הַסִּימָן שֶׁשָּׁלַח יוֹסֵף לְבֵין תְּכֵנוֹ שֶׁל הַסִּימָן – פָּרַשְׁתִּי עֲגֻלָּה עֲרוּפָה.

מַהִי עֲגֻלָּה עֲרוּפָה? – בַּחֲמֵשׁ דְּבָרִים מְבֹאָר שָׂאֵם מוֹצָאִים תָּלַל (גוּפָה שֶׁל הָרוּג) בְּשָׂדֵה שְׂמֻחוּץ לְעִיר, וְאֵין יוֹדְעִים מִי הִרְגוֹ, יוֹצָאִים זִקְנֵי הָעִיר וְשׁוֹפְטִיהָ, הַסִּנְהֶדְרִין הַגְּדוֹלָה, וּמוֹדְדִים אֶת הַמַּרְחָקִים בֵּין מְקוֹם הַחֲלָל לְעָרִים הַסְּמוּכוֹת. זִקְנֵי הָעִיר הַקְּרוּבָה בְּיֹתֵר לוֹקְחִים עֲגֻלָּה וְעוֹרְפִים אֶת רֵאשֵׁה לֵיד הַנַּחַל. אִזּוֹ רוֹחֲצִים הַזִּקְנִים אֶת יְדֵיהֶם וְאוֹמְרִים: "יְדֵינוֹ לֹא שָׁפְכוּ אֶת הַדָּם הַזֶּה".

הטעם למצות עגלה ערופה הוא פרסום הענין – הכל ידעו שנמצא חלל, דבר שיקל על מציאת הרוצח. טעם נוסף הוא למען "ישמעו וייראו", למנוע מציאות כזו בעתיד. שלא יוצר מצב של חלל בשדה. הזקנים הם אלו שמטפלים בענין, הם אומרים "ידינו לא שפכו את הדם", בין שעל זקני העיר ותכמיה מטלת האחריות לכל יושבי עירם. מצות עגלה ערופה רומזת לחלל הרותני, מי שאבד את הקשר שלו עם הקדוש-ברוך-הוא, מקור חיותו, שפסקה דבקותו בה'. כיצד הגיע למצב זה? – כשהיה בשדה, מחוץ לאהלה של תורה. כפי נאמר על עשו, שהיה "איש שדה", כל ענינו להפיל חללים רותניים, להרחיק את היהודי מן הקדוש-ברוך-הוא ולהחליש את הדבקות בו.

כשם שהאחריות לחלל בשדה מטלת על זקני העיר, כפי האחריות לחללים רותניים מטלת על התכמים. עליהם לעשות הכל כדי שלא יוצר מצב כזה במקומם. שיוכלו לומר "ידינו לא שפכו את הדם הזה".

קדם שירד יוסף למצרים, 'ערות הארץ', מקום כה נחות מבחינה רותנית, לחיות בין הגויים, היה זקוק לתוספת כוח רותנית. הלמוד של יעקב עם יוסף בענין עגלה ערופה הוא זה שנתן לו כוח להתמודד ולהצליח להשאיר בצדקותו למרות כל הקשיים. לכן, כאשר רצה יוסף להוכיח שהוא חי ברותניות, הוא שלח סימן בענין עגלה ערופה. בכך רמז שפרשה זו היתה לנגד עיניו, משך כל שהיתו במצרים, ובזכות זו לא השפע על-ידי הסביבה ונותר בשלמותו. כשראה יעקב שזהו המצב, "ותחי רוח יעקב אביהם".

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ל, עמ' 222-224)

זאת חֲנֻכָּה

היום האחרון של חג החנכה נקרא על-פי מנהג ישראל "זאת חנכה", כיון שבקריאת התורה ביום הזה קוראים את המלים "זאת חנכת המזבח".

"מנהג ישראל – תורה היא". כל ענין בתורה הוא חשוב ומדויק. אם דוקא היום האחרון של חנכה נקרא "זאת חנכה", מובן שדוקא יום זה הוא "חנכה".

המלים "זאת חנכת המזבח" נאמרו בפרשה פְּעֻמִּים: פעם אחת בקשר ליום האחרון של חנכת המזבח – "זאת חנכת המזבח אחרי המשח אותו", ופעם על היום הראשון של חנכת המזבח – "זאת חנכת המזבח ביום המשח אותו". זכלנו לחשב שגם היום הראשון של חג החנכה ראוי להקרא "זאת חנכה". ביום הראשון התרחש עקר הנס. ביום הראשון נמצא פך השמן שהספיק לשמונת הימים. בזכות היום הראשון התאפשרה ההדלקה של יתר הימים. מדוע אפוא היום הראשון לא נקרא "זאת חנכה" אלא דוקא היום האחרון? מדוע היום האחרון הוא ה'חנכה'?

ההבדל בין היום הראשון ליום האחרון הוא: היום הראשון כולל בתוכו את כל שמונת ימי החנכה, הוא אוצר בחבו את יתר הימים כפי שהם "בכוח". ואלו היום האחרון משלים את כל ימי החנכה. הוא כולל בתוכו את כל שמונת ימי חנכה כפי שהם "בפעל".

ראשי התבות של השם חֲנוּכָּה הם: ח' נרות והלכה כבית הלל. מהי המחלקת בין בית הלל לבית שמאי? לפי בית הלל, וכך אכן ההלכה, מדליקים ביום הראשון נר אחד, ביום השני שנים, וכן הלאה, "מוסיף והולך". לפי בית שמאי מדליקים ביום הראשון שמונה נרות, ביום השני שבועה, וכן הלאה, "פוחת והולך".

בית שמאי רואים את הענין כפי שהוא 'בכוח', מה שעשוי להתרחש ממנו. הם פוסקים שמדליקים את מספר הנרות לפי הימים שיבואו, לפי מה שעומד לפנינו. ביום הראשון צפויים לנו עוד שמונה ימים, לכן מדליקים שמונה נרות, ואלו ביום השני עומדים לפנינו רק עוד שבועה ימים ולכן מפחיתים נר ומדליקים שבועה.

בית הלל רואים את הענין כפי שהוא בפעל, כפי שהדבר כאן בעולם, מה שרואים בעין. ביום הראשון מדליקים רק גר אחד, כיון שבפעל זהו יום אחד בלבד בחג; ביום השני הגיע יום נוסף, ואז כבר מדליקים שנים, מוסיף והולך.

קיים כלל בכל התורה ש"הלכה כבית הלל". השם "חנכה" מורה לנו שמדגש במיוחד ענינו של בית הלל – המעשה "בפעל". חנכה שונה מהתגים האחרים. לא נצטוינו על ידי הקב"ה, מלמעלה, לחוג את חג החנכה – היהודים עצמם למטה הם שקבלו עליהם, והחליטו לחוג את החנכה.

כל שאר התגים הרי צוים הוא מהקב"ה, ואצל הקב"ה כשהדבר נמצא "בכוח" מיד קיים ה"בפעל". אצל גבראים כוח ופעל הם שני דברים נפרדים. חג החנכה נובע מהחלטה אנושית למסירות נפש; החשמונאים החליטו להדליק את המנורה בבית המקדש אך ורק בשמן טהור, ועל ידי כך התגברו על החשף שהשרו היונים בעולםם.

שמו של דבר בלשון הקדש מלמד על מהותו. ענינו של חג החנכה הוא "בפעל", לא רק מה שיש בכוחו, אלא מה שאכן נעשה במציאות. לכן התלכה היא כבית הלל. ביום הראשון של החג, בו נמצא פך השמן, כלולים כל ימי החנכה בכוח, מיום זה השפיע הכוח והנס ליתר הימים. אך היום הראשון אינו מבטא את כללות ענינו של החג, ולא נקרא "זאת חנכה". חנכה ענינה המעשה בפעל. דוקא היום האחרון, בו נשלמו כל שמונת הימים בפעל, הוא היום שעליו אומרים "זאת חנכה", הוא שלמות החג.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק כה, עמ' 243-247)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!



אחרי למעלה מעשרים שנה שלא ראה את בנו, מספרת בפרשת השבוע התורה, כי יעקב אבינו יורד למצרים ופוגש את יוסף בנו מחמדו. בשביל להכשיר את הקרקע לקראת בואו, שולח יעקב את בנו יהודה לעיר גושן שבמצרים, שיזדרז ויעקוף אותם בדרך, כך שיספיק להכין עבורם בית תלמוד, ישיבה ללמוד בה תורה.

התמיהה:

וכאן לא מובן: לשם מה הוצרך יעקב לשלוח באופן מיוחד את יהודה, שיפרד מכל בני המשפחה הנוסעים ויטלטל לבדו בשביל להכין תלמוד תורה, בה בשעה שבמצרים הלא היה "נציג למשפחה", יוסף הצדיק - האדון על כל מצרים, שיכול היה בקלות מתוקף תפקידו לסדר עבור אורחיו ובני משפחתו את ישיבת התלמוד הטובה ביותר שיכולה להיות.

ואם תאמר שמא יוסף אינו עומד בצדיקותו כפי שהיה קודם, ומשום כך אינו ראוי להקמת הישיבה - אינו נכון הדבר, שהרי כידוע בכל מקום שהיו לא פסקה ישיבה מאבותינו, ודוקא על יוסף מסופר שכאשר שלח ליעקב מתנות לאחר שהתוודע לאחיו - שמח יעקב שמחה גדולה שראה שזוכר יוסף את ההלכות האחרונות שלמדו - דיני עגלה ערופה. מכאן שיוסף בצדקתו היה ולא ירד ממנו מאומה ברמתו הרוחנית. מדוע איפא לא נדרש יוסף להקים את הישיבה, ויהודה הוצרך לקפוץ במיוחד?

הפתרון:

התשובה היא פשוטה ויש בה מסר גדול ותכליתי. אמת אמנם הדבר שמצד רמתו הרוחנית לא דבק ביוסף כל רבב ועמד הוא בצדקותו, הבעיה הייתה צדדית: היה לו עיסוק נוסף: האדון על ארץ מצרים. תפקידו בניהול הממלכה, אמנם לא גרם לירידה ברמה הרוחנית, אך בהחלט גרם שלא התעסקות בתורה תהיה עניינו העיקרי.

משום כך, כשנדרש יעקב למצוא מישהו שידאג עבורם לישיבה לא יכול היה לבקש מיוסף - שהיה לו תפקיד נוסף מלבד לימוד התורה - שיפתח את הישיבה. כי בשביל ללמוד, זקוקים למישהו שזהו כל עניינו ואין כלום מלבד זאת - תורה תורה ורק תורה.

אנו חיילי צבאות השם נכנס בשנים הקרובות לעולם הישיבות ונצלול לעולמה של תורה. מפרשת השבוע אנו לומדים, שכאשר לימוד התורה הוא עיקר עניינינו - אסור שתהיה לנו שום התעסקות אחרת ולא משנה עד כמה שהיא חשובה. הכל חשוב ונכון - אך איש של תורה שקוע רק בתורה.



קצת מבויש, "רגע הכל היה מתוכנן מראש?" שאל מופתע, "בהתחלה ממש נבהלתי לראות כאן את אחייני וגיסי, ועוד שקראו לי לבמה לצייר מול כולם.. ברגע הראשון רציתי לברוח, אבל זאת הייתה חוויה מאוד מיוחדת, ועכשיו אני גם שמח לפגוש סוף סוף בני משפחתי היקרים..."

אמר בקול חנוק. "אנחנו כל כך שמחים לראות אותך!" אמר קובי ברגש, "התגעגענו ודאגנו לך מאוד! אם רק היית יודע כמה חיפשנו אחריו וכמה צער נגרם לכולם..." הוסיף בגערה. "אני מצטער" לחש יונתן מבויש. כולם שתקו.

"אתה חייב לנו הסברים!" שבר יואב את השתיקה, "למה הלכת? מה עשית? למה לא יצרת קשר?" הפציץ אותו בשאלות. כולם הביטו בו במבטים מצפים ויונתן נאנח, "טוב אני מבין שאין לי ברירה, אני מוכרח לספר לכם... אולי

אפילו תוכלו לעזור לי" אמר בתקווה, "אני רק מבקש בכל לשון של בקשה - מה שאתם עומדים לשמוע ממני לא יוצא מהחדר הזה לאף אחד אחר" לחש בטון צופן סוד.

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

הרבה אחרי שנגמרה אותה התוועדות י"ט כסלו הם נשארו עוד לשבת ולדבר.

יונתן ישב בראש השולחן, לידו מצד ימין השליח מענדי, ומצד שמאל קובי אביו של יואב, שהתרגש מאוד לראות פתאום את גיסו האובד בהתוועדות י"ט

בכסלו אי שם בפרומוסקה הרחוקה... מולם ישבו יואב ושמוליק, נרגשים על תוכניתם שהצליחה.

חיים הלך להביא מגש עם כוסות תה מהמטבח של הבית חב"ד, הוא ראה שם על השולחן ארגז מלא עוגיות שנשארו מההתוועדות וצירף כמה מהם בצלחת, "אוי ווי" קרא כשהבחין שהארגז עומד על ערימת חומשים שמשום מה היו על השולחן, "צריך להסביר לעובדים של הבית חב"ד טוב יותר מה אסור ומה מותר" הרהר לעצמו והצטרף ליושבים סביב השולחן.

"אוקיי, אז ההתוועדות שלנו בעצם רק עכשיו מתחילה"

קרץ הרב מענדי בחיוך ליונתן, "דבר ראשון אני חייב לומר לך שממש הוקסמנו! הציורים של סיפור המאסר והגאולה שציירת בשוקולד מול כולם בעזרת מזלף פשוט היו מדהימים! אתה ממש מוכשר בזה!" אמר חיים בהתפעלות, "נכון! אמרתי לכם שהוא אלוף השוקולד, ככה בעצם הצלחנו להביא אותך לכאן" צחק יואב וגילה ליונתן את הסוד. יונתן היה

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

אסור להניח ספר קודש הפוך!

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

אלחנן גליצנשטיין - מעלה אפרים
יהודית לליצמן - קוריאה
לוי ואליהו סגל - מלטה
חנה נוגרדי - הונגריה
דוד מונדשיין - סמולנסק
יעקב יצחק פיישר - טאלייטי

ניסין/ניסין



יש מי שמקשיב

צריך רק להאמין

היום הראשון בטיול יוכל לעשות לבדו במדינת ניו יורק ורק אורי שיכנס ויתפלל באוהל הקדוש יצטרף לשאר הנוסעים. ראש העיר הסכים ור' ניסים החל לארוז את המזוודות. הנה, הוא זוכה להיות תיכף אצל הרבי!

אבל הייתה סיבה אחת מרכזית נוספת שבגינה השתוקק ר' ניסים בכל מאודו לפקוד את הציון הקדוש: לפני תקופה קצרה גילו הרופאים אצל ר' ניסים בעיות בקצב דופק הלב ואף הושתל לו בשביל כך 'קוצב לב' מיוחד. כל התרופות שרק ניסה וכל הטיפולים שעל גופו בדק - עלו בתוהו ולא הועילו במאומה.

מצבו היה קשה עד אימה, ויכולתו של ר' ניסים לתפקד בצורה סדירה ורגילה נפקדה. פעולות אפילו פשוטות של הרמת כיסא או הוזנת שולחן הכאיבו לו וגרמו לו צער ונזק רב. הוא התפלל ללא הרף, אך את הישועה תיכף ראה.

בביקור האחרון שלו בבית הרפואה, נקבע לר' ניסים טיפול מיוחד שיתבצע כעבור חודש. בטיפול זה ינסו לחבר את קוצב פעימותיו למערכת החשמל, טכניקה חדשה ומתקדמת שהמציאו בשנים האחרונות - ואולי ישפר זה את מצבו. אך חסרון אחד בצד הטיפול: מדובר בבדיקה מסוכנת וקשה, הדורשת הרדמה מלאה וריכוז הרב. הסיכון גדול.

מובן אם כן עד כמה חשוב היה לר' ניסים, ודוקא

השעה הייתה ארבע לפנות בוקר ברובע קווינס הניו יורקי. קור מקפיא עצמות שלט בעוצמה ברחוב הדומם ונפש חיה לא נראתה בשטח. הרוח נישבה בעוז, הברקים רעמו, והגשם הרב ניתך בחוזק על הקרקע. שיא החורף של שנת תשע"ח, פחות משנה לאחור.

ר' ניסים חמו, אברך חסיד חב"ד מדימונה שבארץ הקודש, יצא מן אחד הבתים הסמוכים לאוהל ושם פעמיו במהירות אל 'מקווה ישראל' הסמוך. לפני בקושי שנים עשרה שעות הוא נחת בניו יורק, לעצירת ביניים של יממה אחת לפני שימשיך במסעו אל מדינת טקסס הקרובה, וכעת אין לו הרבה זמן. הוא צריך להתכונן כראות לפני שהוא נכנס אל הרבי ושופך את אשר על ליבו.

לפני פחות מחודש צלצל הטלפון במשרדו של ר' ניסים חמו. ר' ניסים, שטרם הצגנוהו, הינו בעל תשובה שהתקרב לפני כמה עשרות שנים לחסידות חב"ד ולרבי, ובתפקידו כסגן ראש העיר של דימונה מסייע רבות לשלוחי הרבי בעיר הפועלים ללא הרף בענייני הפצת המעינות. על הקו באותו יום המתין ראש העיר שביקש מר' ניסים להצטרף לקבוצה של סטודנטים הנוסעים בשליחות העירייה לטקסס שבארצות הברית.

ר' ניסים ששמע את צמד המילים 'ארצות הברית', והבין שנכונה לו כאן הזדמנות מצוינת לבקר אצל הרבי, הסכים מיד ורק התנה תנאי אחד: שאת

כסגולה. יהודי פשוט הוא ר' ניסים, מאמין בעיניים עצומות שלא חושב יותר מידי. לא מעניין אותו מה חושבים ומה נהוג וכך עשה. הוא נטל מעט מים ומרח את הלב, תוך שמתפלל ומבקש מהרבי שיושיע אותו ממכאובו, ויצא מהאוהל.

בדרך חזור מוציא ר' ניסים מכיסו את 'קוצב הלב' בכדי למדוד את קצב הפעימות כפי שהורגל, וראו זה פלא: הדופק קבוע. בתחילה חשב ר' ניסים שהמכשיר מקולקל, אך רק אחרי שבדק בעוד מכשירים עוד פעם ועוד פעם, התחוורה לו האמת המשמחת - ליבו חזר לפעום כרגיל. מחלתו נעלמה כליל כאילו לא הייתה.

ר' ניסים אכן חזר לארץ, נסע במיוחד לבית הרפואה ועבר צילום פנימי מקיף שאישר את בשורתו: אין כלום. כמובן שהבדיקה המסובכת שהייתה צפויה לו התבטלה במהירות, ואפילו הרופא השקול והרציני שלא נוהג להרבות במשפטים, רשם בדף הרשמי של בית הרפואה כי "לאחר ביקור אצל הרבי מליובאוויטש, הסתדר דופק הלב לר' ניסים".

צריכים עוד הוכחות

סיפורו המפליא של ר' ניסים ניתן לבדיקה, האיש מוכר לתושבי דימונה היטב ומספרו רשום בספר הטלפונים. מדובר במישהו שאנו מכירים. הנס השמימי לא התרחש לפני מספר עשורים או דורות, כי אם אירע השנה ממש, לפני חודשים ספורים. אי אפשר לטעות בזה.

הרבי לא עזב את צאן מרעיתו. בצורה אישית הוא דואג לכל חסיד וחסיד שכותב לו, לכל שליח ושליח שמוסר את חייו לשליחותו. עלינו רק לעשות את הכלי, לשתף את הרבי במצבנו ולבקש עזרה וסיוע. לרבי יש את הדרכים שלו לעזור לנו, והוא וודאי יעזור ללא ספק.

אשרינו שחסידי אנו!

חג חנוכה שמח!

בתקופה זו של השנה לנסוע אל הרבי ולהיכנס אל הציון הקדוש.

ביום המיועד אכן שם ניסים את פעמו לשדה התעופה וכעבור פחות משתים עשרה שעות נחת לקראת ערב בניו יורק הגדולה. משדה התעופה נסע ר' ניסים לזמן קצר לבית חינו 770, ואך מהרה לקח מונית שתביאו אל עיקר מחוז חפצו: האוהל הקדוש של הרבי. בבית הסמוך לאוהל תפס ר' ניסים תנומה קצרה שתנסוך בו כוח, וכעת - לפנות בוקר ממש - הוא בדרך למקווה כאשר לאחר מכן יכנס מיד אל הרבי.

בשעה שש בבוקר פתח ר' ניסים בחיל וברעדה את דלת העץ, נקש קלות כנהוג, ונכנס פנימה. כעת הוסרו המגבלות ונטלו המחשבות המבלבלות; רק הוא והרבי, רק הוא וספר התהלים הנרטב מרגע לרגע.

בדמעות שלישי, כשהגשם העז לא מפסיק לרדת, התפלל ר' ניסים בפני הרבי שיושיע אותו ממצבו ויחיש לו רפואה שלימה. ההרגשה של ר' ניסים הייתה, כפי שסיפר מאוחר יותר לשבועון 'כפר חב"ד', שהרבי כעת יושב מולו ומאזין רק לו ולמכאוביו.

ולפתע רעיון נועז ובלתי שגרתי נפל ברעיונו של ר' ניסים. הוא הבחין במים הרבים שנקבו סביבות האוהל ועל המצבה, והחליט לקחת מהם קצת ולמרוח בזה את ליבו, בדיוק כמו שמורחים מייך ההבדלה שנותר בכוס במוצאי שבת על מקומות שונים בגוף

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

